

РЕШЕНИЕ

№ 4286

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2826** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез адвокат К., против решение от 06.02.2021г. постановено по н. а. х. д. № 15168/2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 97 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №22-005085/09.08.2018 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на „А. К.“ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се нарушаване правото на защита, поради нечетливост на АУАН, което е останало без обсъждане от страна на съда, изтъква се факта, че дружеството е направило нужното, за да изпълни предписанието, което също не е обсъдено от въззивния съд. По тези съображения претендира отмяна на решението и постановяване на друго, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ С. се представлява от юрисконсулт М., която моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, 18 касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд фактическата обстановка е установена напълно, а именно: при извършена в периода 03.07.2018-09.07.2018г. последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма] в ДИТ С., при преглед на изискани и представени документи, е констатирано, че жалбоподателят в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание на контролните органи от инспекцията по труда, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ с протокол за извършена проверка, връчен на 17.05.2018г. В посочения протокол под № 1 е дадено предписание работодателят да изплати на А. К. А. сумата от 226.59 лв. представляваща начислено във ведомост за м.092017г. трудово възнаграждение, със срок за изпълнение до 30.06.2018 г. Към момента на последващата проверка, 09.07.2018 г., контролните органи към ДИТ С. са установили неизпълнение на това предписание, тъй като не са им представени документи, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение на работника.

На 12.07.2018г. гл. инспектор при ДИТ С. Г. Винарска е съставила АУАН № 22-005058/12.07.2018 г. против [фирма] за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. Винарска и св. Н., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

За да отмени наказателното постановление въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и материалният закон е приложен правилно. Според изложените мотиви събраните доказателства са безпротиворечиви, а нарушението не представлява маловажен случай. По тези съображения е потвърдил оспореното НП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Според настоящата инстанция материалният закон е приложен правилно от административнонаказващия орган. По делото не се спори, че [фирма]] притежава

качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), конкретно изброени в т. 1-11, като по т. 1 могат да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

В настоящия случай контролните органи на инспекцията по труда са дали задължително предписание на жалбоподателя, в качеството му на работодател, със срок за изпълнение до 30.06.2018 г. П. е издадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и подлежи на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр. второ от КТ. Липсват данни предписанието да е било оспорено по надлежния ред /по реда на АПК/, вследствие на което да е било отменено с влязъл в сила съдебен акт, респ. допуснатото по силата на закона предварително изпълнение да е било спряно. В случая е налице административното нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължение за определено действие в определен срок. Работодателят не е изпълнил задължителното предписание не само към изтичане на определения в него срок, но и към момента на извършване на повторната проверка. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. - чл. 415, ал. 1 от КТ. В случая наложената имуществена санкция е в размер от 2000 лв. Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, сред които и тези по т. 1, а именно да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. От цитираната разпоредба е видно, че на контролните органи на инспекцията по труда са възложени правомощия да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушения на трудовото законодателство.

Неоснователни са възраженията на касатора относно нарушено право на защита, свързано с нечетливост на АУАН. Вярно е, че акта е написан на ръка, което прави разчитането му трудно, но не и невъзможно, поради което настоящият състав намира, че доводът е несъстоятелен, още повече, че от приложената административна преписка е видно, че дружеството е упражнило правата си адекватно и в срок.

Неоснователно е и възражението, че не е налице нарушение, тъй като по обективни причини /липса на връзка с работника, неявяване, неполучаване на поканата/ касаторът не е успял да изпълни даденото му предписание. По административната преписка са приложени покана до работника, но не и доказателства за изпращането, респективно връчването й.

В хода на съдебното производство е представен констативен протокол от 30.06.2018г.,

удостоверяващ неявяване на А. А. на работа от 01.02.2018-30.06.2018г. Представена е и покана до А. от 25.06.2018г. , доказателство за изпращането ѝ на 27.06.2018г., но от подател [фирма], справка, че пратката е неуспешно доставена на 28.06.2018г. и е върната на подателя.

От представените доказателства не може да се изведе извод, че касаторът е направил всичко възможно, за да изпълни предписанията на органа. Видно е, че предписанията са му връчени на 17.05.2018г. и тяхното съдържание, както и срокът за изпълнение са му станали известни на тази дата. До 27.06.2018г. три дни преди изтичане на крайния срок, касаторът не е предприел мерки за изпълнение на предписанието или поне не е представил доказателства за това. Еднократно изпратена покана, която не е получена от адресата ѝ не може да оневини касатора и да изведе извод за обективни пречки, свързани с изпълнението на предписанията. В самата пратка като изпращач е посочено друго дружество, макар със същият управител. В случай, че работникът не е имал трудови правоотношения с това дружество е възможно дори да е бил уведомен / въпреки че данни за това липсват/ да не е пожелал получаването ѝ. Следователно, дори да се приеме, че касаторът е демонстрирал действие в насока изпълнение на предписанието, то то е компрометирано от посоченото по-горе обстоятелство и не може да се приеме за достатъчно, за да се аргументира теза за липса на виновно поведение.

В случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Според последната разпоредба, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Действително, преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т. н. д. № 1/2007 г. /. В случая следва да бъде съобразено и ТР № 3/10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, според което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба /чл. 415в, ал. 1 от КТ/ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая не са ангажирани доказателства за изпълнение на даденото предписание след датата на проверката и до съставяне на акта за установяване на административно нарушение, което означава, че законовите предпоставки на чл. 415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

По изложените съображения решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което следва да потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София - град, 18 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение от 06.02.2021г. постановено по н. а. х. д. № 15168/2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 97 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.